

avant...!

P. O. U. M.

J. C. I.

el primer pas enrera

Al llegir els decrets del Consell de la Generalitat de Catalunya pels quals quedaven dissolts els Comitès Antifeixistes i es creaven els actuals Consells Municipals, hom reconeixia que amb dits decrets no es pretenia pas impulsar la revolució, al contrari, frenar-la premiadament.

Quins elements composaven els Comitès Antifeixistes? En una gran majoria dels pobles eren integrats pels homes més capacitats de la classe treballadora. La petita burgesia oscilant i conservadora, evidentment atemoritzada, delegava la representació que li corresponia als autèntics obrers que militaven en els seus rengles. Les figures de primera fila és quedaven a casa. Tenien por

I això permetia que els Comitès Antifeixistes poguessin realitzar una labor sincerament revolucionària. Armar el poble. Desposseir als grans propietaris dels capitals que havien acumulat amb l'esforç físic i intel·lectual dels obrers. Acabar amb el perill del clero. Treure la terra dels latifundistes i minifundistes i repartir-la als camperols. Aplicar la veritable justícia popular, sense mixtificacions de cap mena. Disgregar les forces coercitives de l'estat burgès i altres decisions que permetien consolidar les conquestes que anaven aconseguint els germans que és batien al front.

Es treballava intensament. No es mirava el rellotje per a plegar. Solament es mirava per veure si es perdia un minut i si això succeïa es procurava recuperar-lo.

No es parava mai. De dia i de nit veïeu moviment en els locals on estaven instal·lats els Comitès. Quants i quants dies havíem vist nèixer.

I era precisament aquell dinamisme creador el que ens feia tenir totes les esperances en el futur. L'embrió prenia forma. El part que s'apropava devia portar-nos la felicitat i el benestar. Per això és cuidava amb tantes atencions aquell principi que anava a transformar-se en la plasmació dels anhels emancipadors de la classe productora.

Varen dissoldre's els Comitès Antifeixistes. Es crearen els Consells Municipals.

Com s'han format aquests? En quasi tots els pobles els elements que havien actuat des del primer dia del moviment, que comptaven amb la simpatia i confiança dels ciutadans revolucionaris, han estat desplaçats per aquells subjectes que s'havien amagat durant setmanes enteres. Les figures de primera fila han tornat a aparèixer.

Els eterns cacics, els polítics professionals, han movilitzat les seves forces i avui ens trobem que la direcció de la vida política—econòmica

full setmanal

paradoxes

Tothom que ha estudiat, encara que sigui superficialment, la revolució russa, sap que la consigna fonamental de Lenin, la base del leninisme és aquella en la qual els bolxevics, sentaren la seva posició davant la claudicació de la socialdemocràcia, que votava els crèdits de guerra.

Cal transformar la guerra imperialista en guerra civil, afirma Lenin, donant com sempre la fórmula justa, en poques paraules. I bé, nosaltres començarem el 19 de Juliol, una guerra civil. Una guerra de classes. Una lluita a mort entre Socialisme o Feixisme

La classe explotadora — la burgesia de tot el món, ajuda la burgesia espanyola. La classe treballadora internacional ajuda també a vèncer al proletariat espanyol. Això és perfectament natural i cap revolucionari hi veu res de particular.

Però naturalment, els que no són revolucionaris, aprofiten també aquesta ocasió per intentar, frenar la revolució, i transformar la nostra guerra civil contra la burgesia de tot el món, en una guerra contra Alemanya i Itàlia

I això, — ho paradoxa de la història! — ho fan els que s'anomenen deixebles de Marx i de Lenin.

I així veiem com Carrillo — de les J. S. U. — crida els joves falangistes a lluitar per la pàtria envaïda quan era Marx el que deia:

Els treballadors no tenim pàtria.

I com des de Mundo Obrero es crida als espanyols a lluitar contra els alemanys quan nosaltres estem més a prop d'un obrer alemany que d'un burgès espanyol.

Les paradoxes de l'història, però, solen tenir totes un final tràgic.

I els que pretenen frenar l'impuls de la revolta, seran destroçats per aquest mateix impuls.

PALLAC.

i social de moltes poblacions—sobretot en els pobles petits—torna estar en mans d'aquells elements que amb la seva actuació inconfesable havien descobert la manera de viure sense treballar. Servint de lacais als grans propietaris i fent sentir en la carn dels productors el fuet vergonyant del amo.

Amb l'eliminació dels Comitès Antifeixistes s'ha pretès guillotinar les ànsies de reivindicació dels explotats. Amb la creació dels Consells Municipals s'ha aconseguit resucitar la burocràcia legalista, els cunills de guix, els incapacitats.

Ha estat el primer pas enrera. Per tant els homes que volem fer triomfar totalment la revolució social hem de procurar, sense demora, a donar dos passos endavant.

pobres

Ens dol moltíssim que en plena revolució és puguin contemplar espectacles denigrants com el representat per una dona de cós decrepit i mal vestida aguantant amb un braç un infant escrofulós i allargant l'altre amb la ma oberta implorant almoïna.

En aquells temps oprobiosos de la burgesia davant d'aquestes escenes se'ns crispaven els nervis reconeixent l'incapacitat d'un règim que acceptava resignament aitals xacres humanes.

Però reconeixiem que els homes d'aquell règim tenien precisament necessitat d'aquestes xacres. Com els sàdics, fruien quan sortien en plè hivern dels seus palaus, ben guardats del fret pels abrics de pell forrats amb les millors llanes i amb l'estòmec plè d'escollits menjars i fins licors, trobant, en el transcurs del petit trajecte que feien a peu—de la porta del palau al bordó de l'acera on tenien sempre a punt el més confortable vehicle,—els pidolaires mig despullats i els llançaven a terra unes monedes de coure que els pobres collien barallant-se. I ell, el burgès, dins el cotxe reia i subvaloritzava la seva ànima inhumana i cruel.

Nosaltres protestàvem d'aquests actes en totes formes. Per mitjà de la premsa i verbalment. Aprofitàvem totes les ocasions per posar en evidència l'injustícia existent en la societat burgesa i lluitàvem per acabar amb aquells que ho posseïen tot i poguer donar als pobles tot allò que els hi fes falta per viure dignament.

Avui però no hem de protestar. Avui podem actuar adequadament. Per això hem d'acabar radicalment amb els pidolaires i amb els que els han donat vida.

Tenim l'obligació de donar treball a tothom. Ens cal dignificar a tots els ciutadans. Els pobres no tenen raó d'existir. La classe que els creava ha mort. Nosaltres per tant som els seus protectors i els que hem d'indicar-los-hi el camí que han de seguir per a regenerar-se.

Sabem perfectament que existeixen entre els pobles uns paràsits que d'aquesta xacra en feien un evident negoci. Contra aquests hem d'actuar enèrgicament.

Cal remoure les consciències. Cal fer reconèixer a tots els obrers que no fariem res de bó si al anar consolidant la revolució no acabessim radicalment amb tot allò repugnant i oprobios que engendrava la burgesia.

Destruir per destruir, no! Destruir, per edificar amb fermes puntals i amb sòlida base, un món millor.

En aquesta obra reivindicadora cal

que tots hi ajudem. Croada de transformació Realització d'ideals anhelats. Somnis d'anys que portarem a la pràctica.

Precisa acabar amb als espectacles denigrants fent comprendre a els pidolaires que ha sorgit una nova societat en la qual ells també hi tenen uns drets adquirits però que per beneficiar-se d'ells han de complir els deures que imposa l'estructuració definitiva de la mateixa.

Si tenim el tacte necessari podrem sortir airoso del nostre comès. Per tant mans a l'obra. Amb tota bona voluntat. Amb esperit de sacrifici. Amb altruisme.

Anem amb pas decidit a fer desaparèixer totes les reminiscències d'aquell règim caduc que al traspasar ha volgut fer correr arreu la sang generosa del proletarià.

MARIUS SUIRAM.

Divendres 22 gener del 1937

Reunió General Extraordinària

Ordre del dia:

10 NIT

Informe polític	Ponent	CARRERES
» organització	» SELLES	
» sindical	» SELLES	
» propaganda	» JORDI	
» socors roig	» FERRER	
» agrari	» DEUSEDES	
» joventut	» PALLAC	

Renovació Comitè Local

Precs i preguntes

NOTA: Convé que els afiliats no manquin a les reunions generals.

colectivización

Es ya crónica la discusión sobre si las actuales circunstancias son o no oportunas para las colectivizaciones. Mientras unos, asegurando que es el momento propicio propugnan la colectivización total e inmediata de todos los medios de producción, tratando de llevar a la práctica sus afirmaciones, otros ponen el grito en el cielo con sus protestas intentando por todos los medios a su alcance que esto no se lleve a cabo.

Entre estos últimos se hallan los pequeños comerciantes e industriales algún partido político y hasta una sindical obrera

Que la pequeña burguesía se oponga, nada tiene de particular ya que su mentalidad aburguesada les hace estar sometidos a sus ideales fracasados con la inútil esperanza de lograr un día, aunque sea a costa de inconmensurables sacrificios, su aspirada independencia económica base de aquellas ideas antedichas; Además, para nadie es un secreto que algunos, aprovechando la anomalía que trae consigo la guerra, obtienen pingües ganancias en su negocio y claro, tanto unos como otros saben muy bien que si ahora no se colectiviza no se colectivizará después, ya que ellos se darán buena maña para que esto no llegue a efectuarse, convencidos de que el Gobierno estará de su parte, pues es sabido que el hombre más revolucionario una vez en el poder se torna conservador, y acabada la guerra el Gobierno contará con un ejército regular disciplinado y otros cuerpos policíacos y de seguridad, poderosos medios de represión para ser empleados en trancar este magnífico movimiento revolucionario en su maravillosa lozanía y estas ansias indomables de dar nueva estructura a la sociedad llevando a la práctica sus teorías libertadoras.

Nada tiene de particular que estos se opongan a la colectivización, repito; pero es inadmisibles que un gran sector del proletariado se oponga ya que de esta manera la enorme crisis económica que se avecina dejará sentir sus efectos exclusivamente sobre la clase trabajadora, y de la otra manera, unidos todos en el mismo sacrificio será más fácil vencer los obstáculos que puedan presen-

tarse llegando en el tiempo imprescindible hacia la nueva sociedad sin clases.

Creo contraria a los ideales marxistas y perjudicial para sus intereses de clase la equivocada posición de esta mal aconsejada parte del proletariado que, con toda su buena fé, aseguran no son momentos de colectivizar, sino de ganar la guerra y firmes en sus aseveraciones pierden un tiempo precioso defendiendo ajenos intereses en vez de educar socialmente a estos interesados y hacerles ver su error al creer ilusoriamente en el retorno a una situación semejante a la anterior al 19 de Julio y convencerles de que su puesto está junto al obrero ya que ellos no son otra cosa que obreros emancipados de la directa tiranía capitalista, aunque por eso no dejan de ser trabajadores explotados (aunque en forma distinta) por iguales o semejantes tiranos: Capitalismo, Iglesia, Estado, burgués, etc.

Es verdad que debemos ganar la guerra; pero las colectivizaciones no entorpecen las operaciones del frente, sino que las impulsan sembrando el entusiasmo y llenando de optimismo a los combatientes convencidos de que su sacrificio no es inútil. Si algunas han fracasado, argumento que esgrimen envalentonándose los enemigos de ellas, no es debido al momento en que han sido llevados a la práctica, ni a insuficiencias de los trabajadores, sino a las dificultades insuperables halladas, a veces, en estos mismos enemigos interesados en su fracaso.

Las colectivizaciones, digan lo que quieran sus detractores, impulsan hacia la victoria al proletariado dándole un arma de máxima potencia, como es poner la economía del país en sus manos ofreciendo la doble ventaja de que dicha arma es arrancada de manos de sus enemigos.

Estáis equivocados, trabajadores que os oponéis a la marcha de la Revolución. Alerta la Historia nos demuestra cuán caros ha pagado sus errores la clase trabajadora.

CLAUDIO BORJA.

En un mateix mes—en distints anys—va morir un indiscutible guia del proletariat i en va néixer un altre. Gener de 1924 i de 1897. Lenin i Maurin

Cal que el proletariat revolucionari recordi aquests noms i s'instruïxi amb els seus llibres que com patrimoni espiritual hem heretat els obrers.

En els països feixistes les obres d'autors com Lenin i Maurin han estat cremades. En el nostre país han d'ocupar lloc preferent.

Recordem-los breument. Lenin ha estat el més destacat orientador del proletariat. El seu dinamisme encomanadis feia mobilitzar els explotats. Tenia una visió claríssima del que calia fer. Sabia distingir ràpidament els amics i enemics. Llegint la seva vida hem de reconèixer que fou ensems cervell i màquina. Per desgràcia morí quan devia encausar la revolució internacional

Maurin, mestre dels sincers comunistes hispànics. Lluitador infatigable, que és passà la vida treballant per l'emancipació de la nostra classe.

No coneixia diversions. Fugia de les capelletes de cafè. Solament acceptava les discussions cara a cara.

Treballava intensament i dedicava poques hores al descans.

Fou perseguit implacablement pels mercenaris de la Dictadura.

Quan més falta ens feia morí assassinat pels feixistes, en terres llunyanes.

Els obrers que lluitem per una societat justa, commemorem aquests aniversaris amb un sol pensament: Abatre el feixisme i fer triomfar la revolució social.

el reformisme a l'ofensiva

L'exclusió del P. O. U. M. del Consell de la Generalitat que motivà la ruptura del front antifeixista i la qual responsabilitat recau exclusivament als dirigents del P. S. U. C. com declarà públicament Comorera en un míting del seu partit, no n'hi ha prou encara per les apetències reaccionàries dels dirigents d'aquest partit que va convertint-se paulatinament en el centre d'atracció de tots els reaccionaris emboscats. Subjectes als qui l'Esquerra de Companys rebutjaria i rebutja es soplugen tranquil·lament en les rengleres del P. S. U. C. escudant-se amb el títol de socialista per dissimular el seu passat reaccionari. No és estrany, doncs, talment com el nostre Partit havia previst i anunciat, que a la ofensiva contra el P. O. U. M. fins aconseguir eliminar-lo momentàniament del Consell de la Generalitat és succeïria l'ofensiva contra la C. N. T. al objecte d'aconseguir els mateixos fins.

Els homes que en els primers moments i més difícils de la nostra lluita no és veien enlloc, són els que ara creient-se amparats per una força que la nostra responsabilitat ens aconsella callar, per ara, es desvetllen per a liquidar als organismes revolucionaris del nostre país, els que sempre han lluitat, els que en els primers moments de la subversió feixista aguantaven quasi sols tot el pes del terrible moviment històric.

Celebrem que, els camarades de la C. N. T. segons és després *Solidaritat Obrera* i les *Joventuts Llibertàries* en recents manifestos, vagin convenent-se que la pugna entre el P. S. U. C. i el P. O. U. M. no són simples rancilles partidistes sinó irreconciliables interessos de classe per els quals i en favor d'un d'ells sempre hem lluitat i dedicat generosament la nostra vida de militants.

Els règims que moren sempre han tractat de salvar-se agafant-se furiosament com el que s'ofega al primer que li allarga la mà. Les futures generacions que llegeixin la Història veuran amb claretat meridiana que

els reformistes del moviment han estat per la burgesia i en infinitat d'ocasions la seva taula de salvació. Aquest és el paper que han assumit Mac Donald a Anglaterra, Noske a Alemanya, Blum a França i a Catalunya tracta de fer-ho Comorera. Però estem segurs que no assolirà el seu propòsit a Espanya i principalment a Catalunya el seu far, hi ha una tradició revolucionària que no podran liquidar fàcilment.

En els moments decisius, les corrents antagoniques que menen una societat maldant per a formar una resultant positiva, s'evidencien i és polaritzaren fortament. Durant la revolució francesa és polaritzaren en jacobins i girondins, durant la russa en bolxevics i menxevics, en la nostra no podien faltar tampoc. En el reformisme socialista s'hi aixopluga tota la petita burgesia espantadissa i acovardida, tots els obrers incapacitats i mesells, tots els arrivistes especuladors i provocadors a sou del capitalisme, i és aquest conglomerat amorfe el destinat a representar en el nostre país el paper de girondí i de menxevic.

L'ofensiva virulenta que aquest conglomerat emprèn contra les genuïnes organitzacions revolucionàries no és d'estranyar. Solament als pusilànims els pot fer decaure l'esperit. Als militants del P. O. U. M. educats

en els calculs de Marx, en la combativitat de Lenin i en l'abnegació de Maurin no els espanta. Coneixedors de l'història i dels antagonismes de classes ho teniem calculat i previst. I al costat de totes les organitzacions revolucionàries que vulguin ajudar-nos seguirem endavant en la riuada desbordant cap a la Revolució Socialista.

LICH

A lo que se ve, la pasada crisis del Gobierno de la Generalidad, no ha tenido más objeto que hechar de él a los compañeros Nin y Fábregas que habían tomado en serio eso de la Revolución.

Federico URALES

important

Interessa que totes les seccions de la comarca ens enviïn el número d'afiliats en què compten, noms dels que formen la junta o representant, puix convé confeccionar ràpidament, l'estadística general de militants del partit.

¡protegéos!

Consejos, normas, precauciones a adoptar contra los

bombardeos aéreos

ilustrado con 17 fotografías.

Precio: 60 céntimos

Exclusiva de venta:

EDITORIAL MARXISTA — Baños Nuevos, 16 — Barcelona

el proletariat ha d'extendre la nostra revolució

Poc a poc, el Capitalisme internacional va apretant el cercle amb el que intenta ofegar a l'obrer espanyol i junt amb ell, enterrar totes les possibilitats d'emancipació del proletariat internacional per un llarg temps.

Cada pacte o acord que formulen els països democràtics amb els estats feixistes és una punyalada que és dona al proletariat espanyol i representa pel feixisme el valor d'una batalla guanyada. La solidaritat del capitalisme internacional que defensa els seus interessos de classe, va posant trabes i més trabes a la marxa triomfant del proletariat hispà. Per tal d'aconseguir els seus fins, posarà en pràctica tots els ressorts que li permet la seva maduresa política. Unes vegades és per mitjà de les democràcies burgeses — amb l'aprovació d'alguns sectors obrers — que proposa pactes que accepten Hitler i Mussolini i que desorienten a les masses treballadores quan no reben una orientació de classe revolucionària. Altres, és per mitjà dels estats feixistes i que són acceptats pels demòcrates — per interessar-ho així el capitalisme — a costa de la llibertat del proletariat internacional. Que els importa a ells que Hitler i Mussolini no els respectin..! Ells, ja cuidaran de que siguin respectats pels obrers del seu respectiu país! I si no; perquè han estat creats els cossos coercitius?

La forma de contrarestar les artimanyes del capitalisme, és, la de orientar a la classe treballadora internacional per viarany revolucionaris. A cada pacte de la burgesia s'ha de contestar amb un pacte nostre. Cal, si és necessari anar, a la vaga general. Al Capitalisme no pot combatre's passivament. Es precis en tot moment aprofitar totes les circumstàncies favorables per debilitar-lo. I la millor manera d'aconseguir-ho és fent la Revolució a cada país, si així ho reclama el triomf de la nostra Revolució.

Es del tot equivocat creure que els estats capitalistes — per més democràtics que es diguin — poden ajudar-nos. A ells els interessa molt més que al nostre país triomfi el feixisme — que li permetrà l'exploació de l'home per l'home — que no el socialisme. Al Capitalisme li seria igual que es conso-

lidés la República democràtica, perquè de fet tindria, igualment l'hegemonia. A's que no els hi és igual, és a Hitler i Mussolini, per més que hagin manifestat que portaran la seva intervenció a Espanya, fins a la fi, per tal d'impedir que triomfi el comunisme al nostre País com si volguessin dir que d'orientar-se el nostre moviment cap a la República democràtica, ells delxarien d'intervenir-hi. Aixó no és altre cosa que una modalitat per a no ensenyar l'orella.

Tots els reformistes i demòcrates aprofitaran aquestes manifestacions per a atacar als revolucionaris dient-nos que som els causants de l'intervenció Alemanya o quelcom més. Internacionalment serà base per nous pactes — ara contra l'envio de matèries primes; més tard dels queviures — que no faran altra cosa que afavorir als feixistes espanyols.

Estan en un error aquells que creguin que Hitler i Mussolini no fan altra cosa que anar contra el Comunisme. Es veritat que siguent el pol oposat del feixisme, contra ell s'adressin els principals atacs. Però no és menys veritat que el que desitgen és imposar a tota costa el seu règim a Espanya. Igualment ho estan, quan diuen que si els estats democràtics no ens ajuden, és degut a què nosaltres — els revolucionaris — volem encaminar la revolució cap al Socialisme etc. etc. Els Estats capitalistes no ens ajudaran ara ni després. Això, és fins a cert punt comprensible. El que no és comprensible, és que els socialistes i comunistes facin el mateix; quan haurien d'ajudar-nos encara que tan sols fós per ajudar als socialistes i comunistes espanyols. En canvi, procedint revolucionàriament, indicant als nostres germans de classe que anem vers el Socialisme i que ens cal el seu ajut en tots els aspectes, serien ells els que obligarien amb la seva actitud, a actuar diferent als seus respectius governs.

Cal que el proletariat espanyol i internacional sàpiga que no lluitem contra Franco i els seus mercenaris exclusivament; sinó que lluitem contra el Capitalisme. Que són dues classes que lluiten a mort: El Capital i el Treball

En cap manera hem de dir que nosaltres obrers lluitem per a defensar

la terra hispana — com a tals no tenim Pàtria — de l'invasió estrangera, sinó que anem contra el feixisme, expressió violenta del Capitalisme, per a tot seguit acabar amb ell i instaurar el Socialisme a tot arreu. Que una vegada triomfi la nostra Revolució, anirem a combatre el feixisme, sigui on sigui. Si diem al proletariat internacional el que volem i pel que lluitem, comprendrà que no és suficient que vingui a lluitar amb nosaltres; sinó que és precis desencadenar al seu país la revolució, per debilitar la força del Capitalisme. Si Hitler i Mussolini tinguessin d'ajudar als feixistes d'altres països, es trobarien impotents i la Revolució Proletària triomfaria a Europa; o almenys és consolidaria en un o més països.

Doncs bé; després d'aquesta constatació, perquè vol pregonar-se que fem la Revolució Democràtica Burgesa? Es que hi ha algun obrer que creu que així sortim guanyant-hi? No! Almenys els que sentim la nostra Revolució no hem de fer-ho. El proletariat internacional ha de veure en nosaltres el guia de la seva emancipació social.

BELLOSTAS,

18 - 1 - 37.

Josep Figuerola Juny

Bebel Villarejo Malanda

Emili Costa Ferrer

Màxim Maqueda Ramos

Aureli Portell Casadelles

Joaquim Satué Santamaria

Enric Coll Capallera

Salvador Sabio i Zapata

Morts al front de Madrid
lluitant contra el feixisme.

● CAMARADES,
RECORDEU-LOS!

tribuna agrària**alerta...**

Com cada setmana i com de costum donem avui el nostre alerta, la nostra consigna als companys camperols que per desgràcia tan mancats n'estan i que principalment tan descuidats estan per part dels organismes oficials.

La nostra pagesia te necessitat de una orientació i en canvi no es veu la llum enlloc, ni tan sols els garlaires de la premsa s'en recorden que tenim camperols; totes llur activitats son a fer grans reportatges i a copiar-se els articles els uns als altres; i a fe que el problema del camp és de gran importància

En el que pertoca als elements oficials. Quins decrets, quines disposicions han sortit sobre Agricultura?

Per que no s'ha portat a terme la inmillorable Llei de un sol sindical a cada poble?

Sembla estrany que el conseller d'agricultura éssent un rabassaire tingui tan abandonats als pagesos.

Per que no s'ha socialitzat ni tan sols intervingut tant important industria de guerra?

Per que es té al camp tan abandonat?

Per que el camp no segueix el mateix ritme revolucionari del moment? Lenin per portar la Revolució endavant lingué de sumar al moviment al camperol rus; ALERTA pagesos... vegem dins la consellaria d'agricultura la mà del reformisme, la mà del confusionisme.

Abolits els comitès que donaren la cara als primers moments podeu veure que els eters cacics embos-

cats dintre organitzacions o partits reformistes tornen a agafar el «mando» dins els nostres ajuntaments; ells que en els primers moments s'amagaren a sota al llit com que ja veuen el reformisme a la porta, ja tornen a sortir el nas, ja es tornen a veure les orelles i ja gallegen altre vegada.

La ceguera d'uns partits que és deien socialitzants ens portaren a la massacre actual, alerta doncs i pensem que l'home és l'únic animal que s'entrebanca dues vegades amb la mateixa pedra.

No ens deixem enlluernar per paraules boniques ni per demagogies; hem arribat el temps de parlar cruament clar, ha passat ja el temps de l'Avi; en l'escala de la vida ens proporcionà un esgraó, que li agraim; però no podem quedar estacionats a aquest esgraó car hem arribat ja al replà de dalt.

Que no és pensin els reformistes que quedem estacionats en una democràcia petit-burguesa; no, companys pagesos costi el que costi pesi a qui pesi tenim el deure històric de estructurar el socialisme; la sang que a diari vessen als camps de combat milers dels nostres germans no és per que quedi una República de trabajadores de todas classes, sinó que és per la Unió de Repúbliques Socialistes d'Ibèria.

ALERTA doncs pagesos si no voleu perdre el poc que s'ha conseguit, si voleu portar endavant el Socialisme, estiguen sempre en contacte, estiguen sempre Alerta.

VINYATER.

Febrer, 13
Dissabte

JOAN CARRERES

dissertarà sobre:
«Les Internacionals»

Febrer, 20
Dissabte

ENRIC SELLES

dissertarà sobre:
«Sindicalisme revolucionari»

Febrer, 26
Divendres

JOSEP JORDI

dissertarà sobre:
«Cultura obrera»

Aquestes conferències és donaran al nostre local social, a les 7 de la vetlla, a excepció de les dels camarades Josep Ferrer i Josep Jordi que és donaran a les 10 de la nit.

* * *

Aquest cicle de conferències a càrrec de camarades del P.O.U.M. i de la J.C.I. local, servirà per a orientar degudament als nostres afiliats sobre problemes bàsics de la revolució.

Interessa que no hi manqui cap militant. Poden assistir-hi també els camarades de la comarca. En aquests moments, més que mai, cal fer-se una veritable consciència de classe i és precisament la veu autoritzada dels homes que segueixen el camí assenyalat pels mestres: Marx, Lenin i Maurin la que pot assessorar en la deguda forma als obrers.

Secretariat de Propaganda.

cicle de conferències

Gener, 23
Dissabte

JOSEP NÚÑEZ

dissertarà sobre:
«Sexualisme i Sociologia»

Gener, 30
Dissabte

PERE BELLOSTES

dissertarà sobre:
«El proletariat i la religió»

Febrer, 5
Divendres

JOSEP FERRER

dissertarà sobre:
«Política proletària»

Febrer, 6
Dissabte

JOSEP PALLAC

dissertarà sobre:
«La joventut i la revolució social»

Los obreros tienen las armas en la mano. Y no las abandonarán hasta que no quede sombra de la sociedad burguesa.

De ahí que el P. O. U. M. tenga la seguridad de que la Revolución Socialista se llevará a feliz término.

Andrés NIN.

saquetes de la j. c. i.

Ahir va fer mig any que els militars feixistes és llançaren al carrer per imposar nos una dictadura salvatge i oprobiosa:

El poble treballador va sàpiguer respondre i mo' ts companys fent ofrena de la seva vida paraven el pas als eterns descontents.

Continua la guerra i la revolució. Amb més cruesa que mai, però hem de constatar que per bona part de l'estament obrer sembla que no passi res. Els cines és veuen plens. En els balls no hi ha manera d'entrar-hi. Tots els diumenges semblen diades típiques: Fires de Maig, Carnaval, etc..

La reraguarda està de festa. El front de dol. Això no pot ésser, per tant és indispensable que acabem amb aquest estat anormal de coses.

I per acabar amb això solament s'ha de menester decisió. Els obrers han de fer sentir la seva veu. En els sindicats. En els partits polítics. I, ràpidament, imposar-se. Exigint en la forma que sigui que la reraguarda no és diverteixi mentre al front existeixen privacions de tota classe.

Menys espectacles. Menys balls. I més sentit revolucionari.

* * *

De «Mundo Obrero» que és qualifica ell mateix de «diario de la revolución» traduíem les següents frases:

«Espanya és invadida per soldats estrangers.

La nostra Pàtria ha estat venuda a Alemanya i Itàlia (les Balears són ja una finca de Mussolini), pels generals ambiciosos.

Nosaltres defensem l'independència d'Espanya.

No som rojos, sinó defensors de la República traïcionada.

No perseguim cap idea religiosa.

Tots els espanyols hanrats poden estar en les nostres files

Aquí, els presoners són sagrats!

No podem capir que cap obrer sincerament revolucionari accepti aquesta fraseologia. Solament poden admetre-la aquells que s'aprofiten de la bona fe del proletariat per fins partidistes i tèrbols.

* * *

Quatre ximpls coaccionen a les seves companyes perque facin propaganda contra el P. O. U. M.

I aquestes aprofiten tertúlies de la plaça, del peix, en el safreig, etc., per despotricar contra nostre.

Aquests quatre ximpls, mancats de cultura, creuen que el seu treball solapat tindrà resultats favorables. Van completament errats.

Tots ens coneixem massa i els obrers saben perfectament que de qui no poden fer de cap manera cas són dels que tenen interès en perjudicar-nos. Aquells que han entés la revolució canviant de casa, *requisant* mobles luxosos, *adquirint* radio, nevera, etc., que són precisament aquests quatre ximpls que fan fer el carrincló a les seves companyes.

* * *

Quan s'ordenarà en la nostra ciutat que el provisionament de queviures sigui fet per mitjà de tarja?

La setmana passada varen repartir-se varis articles. En moltes tendes és veien llargues cues. I moltes dones corrien de una tenda a l'altra.

Això fa que ràpidament s'esgotin les existències. I mentre els ciutadans conscients priven als seus familiars que comprin més que pel dia, altres van emmagatzemant.

Nosaltres entenem que és d'urgència racionar els queviures.

Convé fer sentir la guerra. No és lògic que hi hagi encara qui pugui viure en tota abundància i d'altres que és trobin mancats del més necessari.

Es tracta de un problema que s'ha de resoldre ràpidament i amb energia. De no fer-ho pot portar dolorosos conflictes.

* * *

El Secretari General de les J. S. U. C. a la conferència de Joves que és celebrà a València digué que ells havien trencat amb els llibertaris perquè aquests s'havien deixat atreure pels trotskistes (?)

Està equivocat aquest camarada.

El que ni ha, és que els joves llibertaris com nosaltres, — que no som trotskistes — ens apartem del reformisme i ens en anem cap a les consignes revolucionàries passant per damunt de pactes més o menys mullats.

* * *

De la mateixa conferència: Nosaltres no som ni socialistes ni comunistes diu el Secretari General. En efecte, en efecte.

Perquè nosaltres ho afirmàvem ens deien agents d'Hitler.

* * *

La campanya *civilitzadora* d'Itàlia a Abissínia, durà 6 mesos.

Fa 6 mesos que dura la revolució espanyola i els italians i els alemanys porten les de perdre.

I és que els obrers espanyols no lluiten per un *Negus* sinó que lluiten pel socialisme.

* * *

Les claudicacions de la Internacional Socialista, han arribat a un límit, amb el decret de Blum.

Blum ha renegat de tot el seu poc contingut social.

I és que Blum, com altres socialistes, abans que socialista és milionari.

* * *

Ahir va fer 6 mesos que començà la lluita. En fa 5 que la S. de N. i els seus xamosos Comitès busquen proves de la intervenció alemanya i italiana, dintre la nostra guerra civil.

5 mesos. Com acabarà?

Presentim que si la S. de N. ens fa costat acabarem malament.

A darrera hora ens assabentem de la mort heroica de diversos milicians de Figueres, al front de Madrid, lluitant contra el feixisme. Entre ells s'hi trobava el nostre company Joaquim Satué.

Serveixin aquestes ratlles de condol per la seva família, bo i esperant que llur exemple faci recordar als obrers de la reraguarda, que la guerra, efectivament, existeix.

avant..!

figueres, 20 de gener del 1937

número 6

redacció: joaquim maurín, 8
el pròxim número sortirà
el dimecres 27 de gener.

Gràfiques TRAYTER, Cervantes 13, Figueres

avant...!

treballadors:

no oblideu l'octubre rús de 1917.

recordeu també el gener alemany de 1919.

fins a la fi...!

L'Espanya de pandereta, que semblava contemplar-se amb indiferència les lluites socials registrades a Europa de dos segles ençà, i, que suportava una monarquia constitucional hereditària, mentre últimament a Rússia, Itàlia i Alemanya, és portaven a cap unes revolucions conseqüents i descarnades, que equivalien a l'alliberament o a la opressió de la classe treballadora, aquesta Espanya doncs, que no donava senyals de vida social s'ha despertat, i està portant a cap la Revolució més gran que ha registrat l'història.

Sens dubte però, hem de tenir en compte el precedent del moviment insurreccional del 6 d'octubre, el qual ens posà en igualtat de condicions amb el proletariat revolucionari de tot el món, i fou—com diu Maurin—la fita que ens marca el camí a seguir cap a la segona revolució que, com a definitiva, podem dir que és l'incògnita tan bé del món capitalista com del món obrer.

Parlem d'incògnites en general, perquè en l'actualitat, les revolucions no tenen pas un desenllaç mitjà sinó que com veiem en la pràctica ens parlen de feixisme o socialisme. El capitalisme mundial ajuda a Franco perquè sap positivament que de la nostra revolució depent la seva existència.

Es però paradoxal, que quan una revolució pren el caire i l'envergadura de la nostra, els elements reformistes que podem personalitzar amb els dirigents del P. S. U. C. s'espanten, llencen consignes desplaçades, porten a cap maniobres contra els elements i les organitzacions revolucionàries i fan els possibles perquè la revolució aborti a mig camí donant-nos una república democràtica com si no hagués passat res

Fa alguns dies, és va complir el 18.e aniversari de Karl Liebknecht i Rosa Luxemburg. El «fet» alemany per les circumstàncies que travessa la nostra

revolució, és tant allisonador com tot el contingut de realitzacions que s'han portat a cap a Rússia.

L'esperit de Noske personalitzat en Comorera i els seus acolits influeix d'una manera decisiva en el resultat de la nostra lluita. Noske, socialista patriota i organitzador de la «contra-revolució domòcratica» incondicional de la burgesia alemanya i del govern Ebert-Scheideman fou el responsable de l'assassinat de Liebknecht i Rosa Luxemburg caps dirigents de la Lliga Espartakista i impulsors de la revolució proletària fins a les últimes conseqüències.

Els homes del P. O. U. M. que representem d'una manera directa la Lliga Espartakista, i el Partit Bolxevic rús, no ens preocupa el fet d'ésser assassinats pel reformisme, sinó que per damunt de tot hi han els interessos de la revolució, i com Liebknecht i Rosa Luxemburg, lluitarem perquè sigui portada fins a les últimes conseqüències en nom de tots els que lluiten i moren per la societat socialista.

NUÑEZ SOLER.

1917

Lenin va vèncer a Kerensky que representava la burgesia amagada darrera el reformisme.

1919

La burgesia alemanya, darrera el reformista Moske, assassina a Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht que representaven la revolució